

Celem pracy jest charakterystyka specyfiki *Kazań augustiańskich* (przede wszystkim ich języka), średniowiecznego polsko-łacińskiego tekstu, który został zapisany na marginesach i w interliniach jako adaptacja łacińskich materiałów kaznodziejskich przeznaczonych na 21. niedzielę po Zesłaniu Ducha św. Jest on wyjątkowy ze względu na sposób zapisania oraz funkcjonowania dopisków na karcie (są pomiędzy glosą a tekstem, wchodzą w wielopoziomowe relacje z tekstem głównym), obecność bezpośredniej podstawy łacińskiej, a także niespotykaną w pozostałych zabytkach staropolskich dwujęzyczność polsko-łacińską widoczną nie tylko w obrębie większych fragmentów tekstu, ale także poszczególnych konstrukcji czy nawet pojedynczych słów.

W pracy szczegółowej analizie poddane zostały: kształt tekstu (ustalenie podstawy materiałowej), jego dwujęzyczność, relacja wobec tekstu łacińskiego (odrębność i zależność tekstów). Rozprawa zawiera również wszechstronny opis *Kazań augustiańskich* jako tekstu jakościowo odmiennego od podstawy (m.in. jego struktury retorycznej oraz użytych środków językowych) oraz edycję omawianej części zabytku.

Analizy pokazały, że *Kazania augustiańskie* dokumentują tę fazę wernakularyzacji języka polskiego, w której wernakularny (lub dwujęzyczny) tekst – choć wciąż jest pod wieloma względami zależny od łacińskiej podstawy (i nie zaistniałby bez niej) – w dużej mierze odrywa się od pierwowzoru.